

Intervenció del president de la Generalitat, Salvador Illa, en la celebració de la Diada a Madrid

Madrid, 18 de setembre de 2024

Bona tarda, amics i amigues.

Aquesta gran ciutat, Madrid, ens regala avui una d'aquestes tardes tan agradables, en les quals es gaudeix, com diu Josep Pla, d'«aquesta llum, aquest cel, aquests núvols», que «són el luxe de Madrid».

És un plaer i un honor presidir la celebració de la Diada a Madrid una setmana després de l'11 de setembre, que hem viscut a Catalunya. Ho és per diverses raons. En primer lloc, aquests són el meu primer acte i la meva primera intervenció pública com a president de la Generalitat de Catalunya fora de la comunitat autònoma, fora de Catalunya. I ho faig aquí, a Madrid, per celebrar la Diada de tots els catalans, la Diada Nacional de Catalunya. Ho és també, si em permeten la llicència personal, perquè és el meu primer acte amb la delegada del Govern, Núria Marín, amb qui he compartit anys de treball i de projecte polític.

Com probablement vostès ja saben, Núria Marín ha estat alcaldessa de l'Hospitalet de Llobregat durant setze anys, i el meu Govern, el Govern de Catalunya, i la ciutat de Madrid guanyen una delegada valenta, compromesa i sense por als reptes.

També és un plaer i un honor estar amb vostès per diversos motius addicionals. Primer, perquè la Diada és una invitació a sumar, a compartir i a convida. Així ho sentim i així ho volem transmetre. Des de l'any 2011, després dels presidents José Montilla i Artur Mas, cap president de la Generalitat havia tornat a presidir aquest acte aquí a Madrid.

També perquè durant la meua etapa com a ministre de Sanitat, una etapa intensa, vaig poder sentir l'afecte dels madrilenys i les madrilenyes. Avui, celebrant aquesta Diada vull, en la mesura del possible, tornar l'afecte que vaig rebre durant l'any que vaig ser a Madrid.

També vull enviar un missatge de reconeixement als milers de catalans i catalanes que viuen a Madrid. Avui he volgut ser al vostre costat per celebrar la nostra festa amb tots vosaltres i per transmetre-us l'esperit de retrobament i de superació que vam viure l'11 de setembre a Catalunya. També per donar-vos les gràcies personalment, perquè amb la vostra presència, la vostra feina i els vostres projectes també esteu representant Catalunya. I, més important encara, manteniu establerts els ponts entre Madrid i Catalunya i obertes les finestres entre totes dues comunitats. Ponts personals, afectius i professionals. Finestres de comunicació i de coneixement. Ambdós són fonamentals per recuperar el clima d'assossec, serenitat i estabilitat que —crec que podem dir-ho amb satisfacció— estem aconseguint restablir a Catalunya després d'uns anys tan difícils en els quals es van desapropiar massa energies.

És, crec jo, responsabilitat de les institucions i dels seus representants polítics mantenir els pilars d'aquests ponts afectius i personals ben fermes, per quan els rius baixen, de tant en tant, remoguts.

Salvador Espriu demanava a Sepharad que fes «segurs els ponts del diàleg» i que compregués i estimés les raons dels altres. I sí, jo soc dels que pensen que s'han

d'establir ponts, que s'han de creuar aquests ponts, que cal trobar-se i que s'han de buscar acords i treballar per aconseguir-los, sempre mirant per l'interès general i el bé comú.

En democràcia, els fonaments de la convivència i de la cohesió es construeixen sobre les relacions institucionals estables, lleials i exigents. I el primer acte polític és sempre escoltar, procurar entendre les raons de l'altre i intentar posar-se en el seu lloc.

Tinc molt clar que Catalunya es governa més enllà del Palau de la Generalitat. Per aquest motiu, de la mateixa manera que estic recorrent els pobles i ciutats de tota Catalunya, també recorreré Espanya i les seves comunitats autònomes de manera regular. Perquè volem escoltar i també ser escoltats, amb el convenciment que les enteses són sempre possibles. Ho volem fer per mantenir un diàleg obert i sincer sobre com fer entre tots i totes una Espanya millor.

En el meu missatge de la Diada vaig afirmar que Catalunya ha de tornar a ser un projecte que ens vinculi a tots. I, al mateix temps, Catalunya ha tornat per implicar-se en la millora d'una Espanya a favor de tots: més plural, més rica i més justa per a tots.

Aquesta mateixa Delegació del Govern a Madrid és un exemple de la implicació de Catalunya en l'Espanya democràtica. Va ser creada el 1983, és a dir, en el si d'una democràcia espanyola encara jove, però decidida i carregada d'esperança. I avui, 41 anys després de la seva creació, ubicada al carrer d'Alcalá, estic plenament convençut que la nostra democràcia ha tornat a recuperar l'esperança i l'optimisme.

Sí, soc molt conscient de les dificultats i dels discursos que pretenen omplir-nos les orelles amb els seus crits i, a vegades, amb designis malastrucs, però, davant del soroll hi ha una realitat històrica inqüestionable: Catalunya i Espanya han avançat més quan han compartit esperances, i han assolit els seus millors moments quan han compartit optimisme.

La Catalunya del segle XXI vol estar en el camp de l'esperança, formant part d'una Espanya plural i diversa integrada en una Europa d'horitzó federal. Res és políticament possible des de la solitud i tot pot aconseguir-se des de la unió. Aquesta és la gran lliçó de la història europea. Són l'esperança, l'optimisme i el coneixement de la realitat catalana els que em porten a afirmar que Catalunya ha tornat. Catalunya ha tornat per mostrar la seva millor versió i implicar-se en la millora d'una Espanya compartida. I avui Catalunya i Madrid, Madrid i Catalunya, compartim molt més del que creiem.

Compartim, en primer lloc, una gran responsabilitat com a motors econòmics d'Espanya. Madrid i Catalunya representem conjuntament gairebé un 40 % del PIB. I tenim el repte de transformar aquesta riquesa en una prosperitat compartida que arribi a tots els ciutadans i ciutadanes i no deixi a ningú enrere.

Compartim, també, un potencial cultural que representen les nostres dues capitals. Són exemples d'aquest fet la mateixa exposició que he visitat aquesta tarda a la Biblioteca Nacional sobre Miguel de Unamuno i que recomano vivament —un recorregut per la història d'Espanya, un compromís polític que sempre es va resistir a rebre cap mena d'etiqueta—, o Any Tàpies, l'exposició central que ha estat coproduïda pel Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia i la Fundació Antoni Tàpies.

I també compartim potencial en l'àmbit editorial i en les noves formes que representen les tecnologies per fer la creació cultural. Compartim moltes coses. Compartir i competir són dos verbs compatibles, perquè la rivalitat sana i ben entesa no significa trencar ponts. I, fins i tot, és estimulants. Aprofitem-la en benefici del conjunt del país, del conjunt d'Espanya.

Aquesta és la Catalunya que ha tornat. Una Catalunya esperançada, una Catalunya optimista, una Catalunya implicada seriosament en la millora d'Espanya i una Catalunya amb la vista posada en una Europa d'horitzó federal.

Em permetran que felicitï la nostra companya Teresa Ribera per l'alta responsabilitat que ha rebut en la Comissió Europea i al president Pedro Sánchez per la magnífica negociació que l'ha fet possible.

Compartir, competint lleialment per al benefici de tots. Això, lluny d'incomodar ningú, hauria de ser, després del que hem passat, un motiu d'alegria per a tots. Tant de bo així sigui.

Moltes gràcies i bona Diada a tots.